

Sygn. akt I ACa 714/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Roman Dziczek

Sędziowie: SA Ewa Kaniok (spr.)

SO del. Joanna Zaporowska

Protokolant: asystent sędziego Kamila Adaszkiwicz

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Starosty (...)

przeciwko (...) Państwowym S.A. w W.

o rozwiązanie użytkowania wieczystego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 stycznia 2013 r. sygn. akt XXIV C 319/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) Państwowych S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Starosty (...) kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

I ACa 714/13

UZASADNIENIE

W pozwie z 10.08.2011 r. skierowanym przeciwko (...) Państwowym SA w W. Skarb Państwa - Starosta (...) domagał się rozwiązania stosunku prawnego użytkowania wieczystego działki o numerze ewidencyjnym (...), z obrębu(...) o powierzchni 0,2294 ha, położonej w Z., stanowiącej część nieruchomości gruntowej objętej księgą wieczystą numer (...), będącej własnością Skarbu Państwa.

Powód wskazał, że zaistniały podstawy do rozwiązania użytkowania wieczystego przedmiotowej działki, gdyż nie jest ona wykorzystywana zgodnie z przeznaczeniem, dla którego ustanowione zostało prawo użytkowania wieczystego, to jest na cele transportu kolejowego.

(...) Państwowe SA w W. wniosły o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana wskazała, że od 5 grudnia 1990 roku sposób korzystania z przedmiotowej działki, ani stan jej zagospodarowania, nie zmieniły się (k. 33-37 - odpowiedź na pozew).

Wyrokiem z dnia 28.01.2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie rozwiązał stosunek prawny użytkownika wieczystego działki gruntu stanowiącej własność Skarbu Państwa, znajdującej się w użytkowaniu wieczystym (...) Państwowych SA w W., położonej w Z., oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), z obrębu (...), o powierzchni 0,2294 ha, będącej częścią nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...);

- w punkcie 2. zasądził od (...) Państwowych SA w W. na rzecz Skarbu Państwa – Starosty (...) kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy wskazał:

Wojewoda (...) decyzją nr(...) z 14 września 2004 roku, po rozpoznaniu wniosku (...) Państwowych SA ((...) SA), działając między innymi na podstawie art. 34 i art. 35 ustawy z 8 września 2000 roku o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...), stwierdził nabycie z mocy prawa z dniem 27 października 2000 roku przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...), którego następcą prawnym jest (...) SA, prawa użytkownika wieczystego gruntu o powierzchni 3,49 ha stanowiącego linię kolejową i będącego własnością Skarbu Państwa, położonego w gminie P., obręb Z.. Zaznaczono przy tym, że oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste następuje na 99 lat, licząc od 27 października 2000 roku. W przedmiotowej decyzji nie ustalono opłaty rocznej z tytułu użytkownika wieczystego nieruchomości, powołując się na art. 8 ustawy o transporcie kolejowym, zgodnie z którym grunty zajęte pod infrastrukturę kolejową są zwolnione od opłat z tytułu użytkownika wieczystego. W punkcie V decyzji wskazano, że użytkownik wieczysty powinien korzystać z gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem i utrzymywać znajdujące się na nim budynki, budowle i inne urządzenia w należyтым stanie. W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że objęta nią działka stanowi własność Skarbu Państwa i pozostaje we władaniu (...) SA. Wojewoda przyjął, że Przedsiębiorstwo Państwowe (...) legitymowało się 5 grudnia 1990 roku posiadaniem przedmiotowej nieruchomości i stało się z mocy prawa użytkownikiem wieczystym gruntu oraz właścicielem znajdujących się na nim budynków, budowli i innych urządzeń. Decyzja nr(...) stała się ostateczna 5 października 2004 roku. Została ona doręczona między innymi Staroście Powiatu (...), który jej nie zakwestionował. Stanowiła podstawę do dokonania w księgach wieczystych wpisu prawa użytkownika wieczystego objętej nią działki na rzecz (...) SA (k. 6-8 - decyzja).

Z działki nr (...) objętej decyzją z 14 września 2004 roku wydzielona została - na wniosek (...) SA - między innymi działka nr (...).

W toku postępowania administracyjnego dotyczącego podziału, pozwana złożyła pismo z wnioskiem o zatwierdzenie projektu podziału działki nr (...), wskazując, że projektowana działka (...) stanowi teren G., zaś działki (...) nie stanowią linii kolejowej i przeznaczone są do zagospodarowania przez (...) SA (k. 52 - wniosek, k. 99r-99s - wykaz zmian gruntowych).

Położona w Z. działka o numerze ewidencyjnym (...) z obrębu (...) ma powierzchnię 0,2294 ha. Stanowi część nieruchomości gruntowej, objętej księgą wieczystą numer (...), pozostającej własnością Skarbu Państwa, oddanej w użytkowanie wieczyste (...) SA (k. 10, k. 13-27).

W okresie po 2000 roku teren działki nr (...) nie był wykorzystywany na cele infrastruktury kolejowej. Nie tworzył on funkcjonalnej całości z sąsiednią działką nr (...), na której znajdują się tory kolejki wąskotorowej relacji P. - (...). Na działce nie znajduje się żadna infrastruktura kolejowa. Działka jest porośnięta trawą, krzewami i drzewami, nie jest wykorzystywana do żadnych celów. Dokonując podziału działki (...) przewidziano, że - wzdłuż działki (...) - będzie przebiegała droga dojazdowa do działki (...) zabudowanej domem mieszkalnym (k. 96 - mapa sytuacyjna, k. 97 - decyzja zatwierdzająca podział działki (...), k. 169-176 - zdjęcia, okoliczności bezsporne).

Użytkowanie wieczyste jest prawem na rzeczy cudzej. Możliwość rozwiązania użytkownika wieczystego została przewidziana w art. 240 k.c. oraz art. 33 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r., nr 102, poz. 651 ze zm. - dalej jako u.g.n.). Według art. 240 k.c., umowa o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste może ulec rozwiązaniu przed upływem określonego w niej terminu, jeżeli wieczysty użytkownik korzysta

z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem określonym w umowie, w szczególności jeżeli wbrew umowie użytkownik nie wznosił określonych w niej budynków lub urządzeń.

W myśl art. 33 ust. 3 u.g.n. właściwy organ może żądać rozwiązania umowy użytkowania wieczystego przed upływem ustalonego okresu stosownie do art. 240 k.c., jeżeli użytkownik wieczysty korzysta z tej nieruchomości w sposób sprzeczny z ustalonym w umowie, a w szczególności, jeżeli nie zabudował jej w ustalonym terminie.

Pozwana z mocy art. 34 ust. 1 ustawy z 8 września 2000 roku o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...) (Dz. U. nr 84, poz. 948 ze zm.), nabyła prawo użytkowania wieczystego gruntów, w skład których wchodzi sporna działka z dniem 27 października 2000 roku. Art. 34 i art. 35 w/w ustawy nie wskazywały, jakie jest przeznaczenie nieruchomości. Przepisy te nie precyzowały też sposobu korzystania z nieruchomości. Z ich treści wynika jednak, że nieruchomości przekazywane z mocy prawa w użytkowanie wieczyste (...) SA miały znajdować się w dniu 5 grudnia 1990 roku w posiadaniu poprzednika prawnego (...) SA - przedsiębiorstwa państwowego (...). (...) te na dzień 5 grudnia 1990 roku miały więc służyć temu przedsiębiorstwu do prowadzenia przez nie działalności kolejowej. Skoro przedsiębiorstwo posiadało te nieruchomości w 1990 roku, w założeniu miały one być wykorzystywane na potrzeby transportu kolejowego.

Decyzja z 14 września 2004 roku precyzowała, że nieruchomość przekazana w użytkowanie wieczyste jest zajęta pod linię kolejową. Wskazywała też na sposób korzystania z nieruchomości przez użytkownika wieczystego (punkt V decyzji), nakazując korzystanie z gruntu zgodnie z przeznaczeniem, przez co należy rozumieć potrzeby transportu kolejowego.

Nie ulega wątpliwości, że od chwili nabycia użytkowania wieczystego, czyli od 2000 roku, działka nr (...) nie stanowiła terenu zajętego na infrastrukturę kolejową i na tej działce nie znajdowały się jakiegokolwiek urządzenia, czy obiekty infrastruktury kolejowej. Pozwana w żaden sposób nie korzystała z tej działki. Przede wszystkim nie wykorzystywała jej w związku z prowadzoną działalnością kolejową, na potrzeby transportu kolejowego. Potwierdza to treść wniosku pozwanej datowanego na 3 grudnia 2007 roku, złożonego w toku postępowania o podział działki (...), z którego wynika, że działka (...) nie stanowi linii kolejowej i będzie dopiero przeznaczona do zagospodarowania przez (...) SA. Nie świadczyły o wykorzystywaniu przedmiotowej działki na cele kolejowe złożone przez pozwaną umowy użyczenia z 2002 - 2005 roku dotyczące przekazywania terenów i obiektów (...) Kolei Dojazdowej Powiatowi (...) i Gminie P. (k. 154-157 - umowy), gdyż nie wynika z nich, aby przedmiotowa działka była potrzebna do funkcjonowania transportu kolejowego na tej trasie, ani aby była faktycznie wykorzystywana dla potrzeb infrastruktury kolejowej. Umowa z Gminą P. została zresztą rozwiązana w 2009 roku (k. 161 - porozumienie w sprawie rozwiązania umowy).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że zaszły podstawy do rozwiązania stosunku użytkowania wieczystego działki nr (...).

Pozwana od 2000 roku w ogóle nie korzysta z przedmiotowej działki, w szczególności nie wykorzystuje jej na potrzeby transportu kolejowego. Długotrwałość niewykorzystywania działki na właściwe cele i niezabudowanie jej infrastrukturą kolejową to okoliczności przemawiające za uznaniem, że zostały spełnione przesłanki do rozwiązania stosunku użytkowania wieczystego w zakresie spornej działki na podstawie art. 33 ust. 3 u.g.n. w zw. z art. 33 ust. 4 u.g.n. i art. 240 k.c.

Uzupełniając sąd podniósł, że w wyroku z 3 czerwca 2011 roku (III CSK 281/10, Lex nr 864007) Sąd Najwyższy wskazał, że określona w art. 240 k.c. przesłanka korzystania z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem jest spełniona także wtedy, gdy użytkownik wieczysty od kilkunastu lat w ogóle nie korzysta z gruntu. Sąd Najwyższy wyraził taki pogląd w oparciu o ustalenie, że użytkownik wieczysty (...) SA nie tyle korzystał z oddanej mu w użytkowanie wieczyste nieruchomości w sposób sprzeczny z jej przeznaczeniem, ale w ogóle z niej nie korzystał po demontażu linii kolejowej. Skoro zostało ustalone, w niniejszej sprawie, że pozwana od kilkunastu lat w ogóle nie korzysta ze spornej działki, trzeba przyjąć, że spełniony został warunek korzystania z gruntu w sposób oczywiście

sprzeczny z jego przeznaczeniem wymagany przez art. 33 ust. 3 u.g.n. w zw. z art. 240 k.c. do rozwiązania użytkowania wieczystego tej działki.

Odnosząc się do stanowiska pozwanej, że przeciwko uwzględnieniu żądania pozwu przemawia okoliczność nie kwestionowania przez Powiat (...) przesłanek wydania decyzji z 14 września 2004 roku sąd wskazał, że fakt wydania tej decyzji nie mógł stanąć na przeszkodzie uwzględnieniu roszczenia. Decyzja ta potwierdzała bowiem jedynie nabycie przez pozwaną prawa użytkowania wieczystego w stosunku do określonej nieruchomości i stan faktyczny posiadania spornej działki na dzień 5 grudnia 1990 roku i dzień 27 października 2000 roku. Wszelkie zmiany stanu prawnego czy faktycznego, dokonane po dniu 27 października 2000 roku dotyczące nieruchomości objętej tą decyzją nie miały wpływu na jej treść. W niniejszej sprawie badaniu podlegało natomiast, w jaki sposób w okresie po 2000 roku pozwana korzystała ze spornej działki i tylko to miało znaczenie dla rozstrzygnięcia.

W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości możliwość rozwiązania stosunku użytkowania wieczystego, co do fizycznie wydzielonych części gruntu (por. wyroki Sądu Najwyższego z 11 marca 2011 r., II CSK 428/10, Lex nr 964462 i z 5 lipca 2007 r., II CSK 110/07, Lex nr 398329 i przywołane tam orzeczenia). Art. 33 u.g.n. ani art. 240 k.c. nie zawierają ograniczenia co do dopuszczalności rozwiązania umowy wieczystego użytkowania w zakresie fizycznie wydzielonych części gruntu. Jeżeli unormowania zawarte w tych przepisach dopuszczają możliwość rozwiązania użytkowania wieczystego odnośnie do całej nieruchomości, to tym bardziej dopuszczalne jest rozwiązanie użytkowania wieczystego fizycznie wydzielonej części tej nieruchomości.

Z powyższych przyczyn Sąd uznał powództwo za zasadne.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd zasądził od (...) SA na rzecz Skarbu Państwa - Starosty (...) kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł (...) S.A. w W. zaskarżając go w całości, zarzucając:

1. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. polegające na braku, w uzasadnieniu wyroku, oceny dowodów przedstawionych sądowi, w szczególności nie odniesienie się do dokumentów potwierdzających objęcie przedmiotowej nieruchomości umowami użyczenia m.in. z dnia 05.06.2002r. pomiędzy Powiatem (...), a (...) Towarzystwem (...) w celu wykonywania zadań w dziedzinie transportu, tj. prowadzenia przewozów kolejowych oraz zarządzanie i utrzymywanie linii kolejowej;

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych Sądu przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że pozwana od co najmniej 2000 r. nie korzysta z nieruchomości zgodnie z przeznaczeniem, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że pozwana w dniu 29.05.2002 r. zawarła z Powiatem (...) umowę użyczenia nieruchomości z przeznaczeniem na cele związane z inwestycjami infrastrukturalnymi służącymi wykonywaniu zadań w dziedzinie transportu.

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności:

- art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 21.08.1997r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. Z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) w związku z art. 240 kc przez przyjęcie, że pozwana korzysta z gruntu w sposób sprzeczny z jego przeznaczeniem;

- art. 233 kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, kiedy pozwana zawierając umowy użyczenia działała w zgodzie z celem użytkowania wieczystego zawartym w decyzji administracyjnej z dnia 14.09.2004r. tj. w tym zakresie rozporządzała swoim prawem;

- art. 4 pkt.1 i pkt. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003r. o transporcie kolejowym (tj. Dz.U. z 2007r., Nr 16, poz. 94 ze zm.) przez przyjęcie, iż nieruchomość stanowi infrastrukturę kolejową jedynie wówczas, gdy znajdują się na działce budynki, urządzenia i inne tego typu instalacje stałe przeznaczone do zarządzania, eksploatacji i utrzymania linii kolejowej;

- art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23.07.2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.03.162.1568 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i pominięcie, iż układ przestrzenny G. wraz z budynkami i urządzeniami wpisany jest do Rejestru Zabytków Województwa (...) pod nr (...) - A jako G. i podlega ochronie i opiece, bez względu na stan zachowania, co uniemożliwia inny sposób zagospodarowania nieruchomości.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów sądowych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23.07.2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.03.162.1568 ze zm.).

Układ przestrzenny G. wraz z budynkami i urządzeniami, wpisany do Rejestru (...) Województwa (...) pod nr (...) - A jako G., mógł mieć znaczenie przy dokonywaniu podziału nieruchomości, oznaczonej numerem (...) o powierzchni 3,4900 ha, z której wydzielona została sporna działka numer (...). o pow. 0,2294 ha. Na działce (...) nie ma żadnych obiektów ani infrastruktury związanej z G.. We wniosku o podział działki (...) z dnia 3.12.2007r. wskazano, że ruch kolejowy prowadzony będzie na działce (...), natomiast działki (...) nie stanowią linii kolejowej i przeznaczone są do zagospodarowania przez (...) (k.52).

W decyzji o zatwierdzeniu podziału z 8.02.2008r. wskazano, że wniosek o wydanie decyzji zatwierdzającej podział złożył użytkownik wieczysty w celu realizacji przepisów dotyczących przekształceń własnościowych. Uwzględniając wniosek (...) S.A. przyjęto, że działka nr (...) nie stanowi linii kolejowej i że przeznaczona jest do zagospodarowania przez (...) w inny sposób (k.97).

Należy w związku z tym uznać, że działka (...) nie wchodzi w skład układu przestrzennego G..

Aktualnie G. obsługuje P.- (...) Towarzystwo (...), które jest stowarzyszeniem. (...) nie ma umowy z tym stowarzyszeniem i nie wykonuje na tym terenie przewozów dla transportu kolejowego oraz nie ma na tym terenie stacji kolejowej (k.238 wyjaśnienia).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, co najmniej od wydania decyzji zatwierdzającej podział działki nr (...) tj. od 8.02.2008r., (...) S.A. zobowiązane było do zagospodarowania działki (...) na cele związane z prowadzoną przez siebie działalnością. Bezsporne jest, że działka ta leży odłogiem. Rosną na niej samosiejki, co potwierdzają złożone do akt zdjęcia. Pozwana nie wykazała, aby od czasu dokonania podziału nieruchomości, podjęła jakąkolwiek aktywność w celu jej wykorzystywania zgodnie z przeznaczeniem. Skoro pozwana w ogóle nie korzysta z nieruchomości od kilku lat i nie ma żadnych planów odnośnie jej wykorzystywania, to rację ma sąd I instancji, że określona w art. 240 k.c. przesłanka korzystania z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem, jest spełniona. Pozwana zwolniona jest od opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gdyż zgodnie z decyzją stwierdzającą nabycie przez nią prawa użytkowania wieczystego, grunt ten uznany został za zajęty pod „infrastrukturę kolejową” (k.8). W sytuacji, gdy taka infrastruktura na przedmiotowym gruncie przestała istnieć (stacja kolejowa Z. z budynkiem stacyjnym została zlikwidowana i brak funkcjonalnego związku spornej nieruchomości z linią kolejki usytuowaną na sąsiedniej działce), pozwana zobligowana była do podjęcia działań mających na celu zagospodarowanie gruntu zgodnie z przeznaczeniem. Zarzut naruszenia art. 4 pkt.1 i pkt. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003r. o transporcie kolejowym (tj. Dz. U. z 2007r., Nr 16, poz. 94 ze zm.) jest całkowicie nieuzasadniony. Pozwana nie wskazała okoliczności pozwalających na przyjęcie, że nieruchomość stanowi infrastrukturę kolejową.

Zarzut, iż pozwana zawierając umowy użyczenia działała w zgodzie z celem użytkowania wieczystego zawartym w decyzji administracyjnej z dnia 14.09.2004r. nie może znaleźć uznania. Jeśli podmioty, którym pozwana użyczyła ten teren przez wiele lat zaniebdywały go i nie poczyniły inwestycji infrastrukturalnych służących wykonywaniu zadań w dziedzinie transportu kolejowego, to pozwana a nie podmiot, któremu nieruchomości została użyczona, ponosi odpowiedzialność za ten stan rzeczy.

Umowa użyczenia z dnia 05.06.2002r. zawarta przez pozwaną z Powiatem (...) powinna być rozwiązana najpóźniej z chwilą dokonania geodezyjnego podziału działki nr (...) tj. w 2008r. Skoro pozwana zwracając się o dokonanie takiego podziału sama widziała potrzebę podziału działki nr (...) w celu realizacji przepisów dotyczących przekształceń własnościowych i potrzebę zagospodarowania działki nr. (...) w inny sposób niż na cele związane z funkcjonowaniem kolejki wąskotorowej, to nie może skutecznie usprawiedliwiać swojej bezczynności faktem bezpłatnego użyczenia nieruchomości podmiotowi trzeciemu, który wobec tej nieruchomości nie realizował celów wynikających z decyzji o ustanowieniu użytkowania wieczystego i z ogólnego planu zagospodarowania nieruchomości.

Prawo użytkowania nieruchomości jest prawem na rzeczy cudzej a oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste ma związek z wolą właściciela realizacji na nieruchomości określonego celu, dlatego gdy grunt nie jest wykorzystywany zgodnie z tym celem, właściciel ma prawo domagać się rozwiązania umowy użytkowania wieczystego. Skoro pozwana nie użytkuje gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem i stan ten ma charakter trwały (istnieje co najmniej od 6 lat tj. od 2008r. i nie przedstawiono sądowi żadnych dowodów, które mogłyby wskazywać na to, że pozwana ma wobec nieruchomości określone plany i że zamierza je zrealizować), to rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego odpowiada treści art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 21.08.1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) w związku z art. 240 k.c.

Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do zastosowania art. 5 k.c. albowiem Skarb Państwa korzystając ze swego uprawnienia dąży do zmiany istniejącego stanu rzeczy poprzez wykorzystanie nieruchomości zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Utrzymywanie stanu, w którym nieruchomość stanowiąca własność Skarbu Państwa jest zaniebdana i nie przynosi korzyści nie leży w interesie społecznym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i z mocy art. 385 k.p.c. oddalił ją. O kosztach procesu za II instancję Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z wynikiem sporu w oparciu o art. 98 par. 1 i 3 k.p.c.